

въ себе си петъ или шестъ хиляди имена, испомѣжду които се избираха по горнитѣ длѣжностни лица. Творчеството на Сийеса се съзира и въ тая избирателна пирамида.

Разбира се, че на чело на таквазъ конституция нѣма мѣсто за декларацията на чловѣческитѣ и граждански права. И наистина тя бѣше изоставена.

Всичко клонеше повече и повече къмъ настаняване на монархията. Държавнитѣ разноси обаче си бѣха задържали републиканскитѣ размѣри прѣзъ време на консулството. Въ 1801 год. разноситѣ се простираха до 550 милиона. Слѣдъ двѣ годишното сѣществувание на Империята, въ 1806 година, тѣ почти че достигнаха до милиардъ, а въ 1811 година надминаха милиарда съ 200 хиляди франка.

Въ административната и сѣдебна организации станаха тѣй сѣщо измѣнения съгласно съ намѣренията на държавния глава. Конвента, въ конституцията си отъ III година, бѣше подчинилъ муниципалитета подъ настойчицеството на кантоналния сѣвѣтъ, който прѣдставляваше колективна администрация, избрана отъ самитѣ граждани. Бонопартъ, като копираше стария режимъ на интендантитѣ, който бѣше оставилъ таквизъ печални въспоминания, създаде префектитѣ, които той наричаше „цѣлъ купъ първи консули“. Всичкитѣ провинциални чиновници, агенти на силната централна властъ, се назначаваха или по неговъ изборъ, или по избора на другаритѣ му. Съ една рѣчь бѣше уредена иерархическа диктатура.

Сѣдебното вѣдомство прѣтърпѣ аналогично измѣнение. Намѣсто изборното начало, съ което Учредителното Събрание искаше да утвърди независимостта на сѣдитѣ, сѣдилищата бѣха раздѣлени на двѣ степени, и всичкитѣ назначения и повишения произлизаха отъ изпълнителната властъ.